

den høitærede Indenrigsminister ikke været berettiget til ved Bekjendtgjørelsen af 7de November at udvide Loven til at omfatte disse. Hvis derimod Lovens almindelige Udtryk „Husdyr“ kan siges, hvad ogsaa Noget taler for, tillige at omfatte Svin, erkjender jeg, at den høitærede Indenrigsminister har været berettiget til i Bekjendtgjørelsen af 7de November i Henhold til Lovens § 2, som giver Administrationen denne Bemyndigelse, udtrykkelig at udvide Lovens almindelige Regler til ogsaa at gjælde Svin og til særlig at gjælde den nu foreliggende Svinesygdom. I saa Fald er den meget ærede Indenrigsminister altsaa paa dette Punkt i Overensstemmelse med den almindelige Lovgivning; men der er endnu mange Ting, som forekommer mig at være temmelig uforklarlige. Jeg ser f. Ex. ikke, hvorpaa den høitærede Minister støtter det Hovedpunkt i denne Administration, som bestaar i, at han har nedlagt Forbud imod Sverig. Jeg veed ikke, hvor den høitærede Minister har Hjemmel til det Forbud. Der er i Loven af 1857 § 9 en Hjemmel til at udstede Forbud, naar der i fremmede Lande er udbrudt nogen af de i § 2 ommeldte ondartede smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene, men det gjælder ikke om denne Sygdom, som ikke er indbefattet under § 2, men i alt Fald først er kommet derunder ved Bekjendtgjørelsen af 7. November. Da nu Forbudet mod Sverig er af 29de Oktober, ser jeg ikke, at man kan støtte dette Forbud paa en Bekjendtgjørelse af 7de November. Der er ogsaa andre Retninger, hvori det forekommer mig, at den høitærede Minister har manglet Hjemmel. Det Forbud, Ministeren har udstedt mod Markeds- og Torvehandel med Svin, ser jeg ikke er hjemlet ved Loven af 1857, selv efter at denne Sygdom er draget ind derunder, som en almindelig Regel, gjældende for hele Landet. Jeg siger ikke dette for at bebrejde den høitærede Minister, at han har udstedt dette Forbud. Det er vist noget af det Nyttigste og Forstandigste, der er gjort i denne Sag, og vil vist kunne have sine gode Virkninger; men det vil let forstaas, at den meget ærede Minister staar her rent administrativt, og over for de Spørgsmaal, som maa møde, vil hele denne administrative Myndighed blive at legalisere. Jeg skal ikke længer opholde mig herved, thi jeg tror, at i det Hele vil den høitærede Minister snarere være udsat for Kritik med Hensyn til, hvad han ikke har gjort, end med Hensyn til, hvad han har gjort, og her kommer jeg naturlig til at gjøre nogle Bemærkninger vedrørende dette Punkt, som jeg havde stillet i Spidsen i en Forespørgsel, som jeg tillod mig at indbringe

i Mandags, men som nu efter hvad der alle-rede er foresaldet, og navnlig efter at den høitærede Minister et andet Sted har havt Leilighed til at give en Fremstilling af det Punkt, vi onskede oplyst her, ikke længer finder Grund til at fastholde, idet jeg nu kan knytte de Bemærkninger, jeg havde tænkt at gjøre, til det foreliggende Forslag.

Der er paa det Punkt et Spørgsmaal, som jeg havde tænkt at rette til den høitærede Minister, men som jeg nu ikke skal gjøre. Det er: Hvad har Regjeringen gjort for at afværge, at Sygdommen kom her ind i Landet. Jeg skal ikke fremsætte det Spørgsmaal, thi jeg veed, at den høitærede Minister er stillet saaledes, at han maatte sige: Vi have Intet foretaget os, vi have ingen Verdens Ting gjort; thi vor Opmærksomhed er først bleven vakt, da Sygdommen optraadte her i Landet, da den havde bidt sig alvorlig fast i Kjøbenhavn og Omegn og allerede havde skudt sine Grene forstjellige Steder i Landet. Og naar man spurgte, hvorfor Regjeringen ikke har været noget tidligere opmærksom paa den Sag, vilde den meget ærede Minister svare: Det ligger i, at vi ikke kjendte det Forhold, vi vidste ikke her i Landet, at den Sygdom var til Stede i Staane, før den 25de Oktober, da Regjeringen hørte det af en Konsul i Malmø — jeg antager, at det var en dansk Konsul (Indenrigsministeren: Ja!). Altsaa først den 25de Oktober fik Regjeringen notorisk Vished om, at Sygdommen var i Sverig, og før den Tid kunde han ikke stride ind. Det er for saa vidt i sin Orden; Ministeren kunde ikke stride ind, før han havde notorisk Vished for, at Sygdommen var udbrudt i Sverig. Han kunde ikke gjøre det i Følge Loven af 1857, i Følge hvis Grundtætninger jeg antager, at han har handlet. Men jeg spørger da: Var der ingen Mulighed for at opnaa denne notoriske Sikkerhed før den 25de Oktober? Det er dog notorisk sikkert, at Sygdommen ikke udbrød i Sverig den 25de Oktober; den var der i hele Oktober, den var der i hele September, den var der i August, og den høitærede Minister vil ikke modsigge mig, naar jeg siger, at den ogsaa var der en god Tid før (Indenrigsministeren: Ja!). Jeg har nu hørt, at Tydskland, før det udsendte Forbudet mod Danmark, sendte en Veterinær hertil for at se paa Forholdene. Jeg tvivler ikke paa, at vi havde været statsretlig berettigede til at vise den Mand bort; vi kunde have sagt: Vi have ikke Noget med Dig at gjøre; men det er sikkert nok, at det gjør man ikke. Allerede international Høflighed taler for, at man be-